

[Socialministeren.]

eller skubbet ud eller gledet bort fra Landbruget, altsaa 40 000—50 000, var alt for høje. Som man ved, har der været en Del offentlig Diskussion om dette Problem, og forinden denne Undersøgelse forelaa fra Statistisk Departement, har jeg efter Udtalelser, jeg altsaa kun havde fra Pressen og fra landbrugskyndige Folk, nævnt Tallet 40 000—50 000 som det Tal, man fra landbrugskyndig Side formentede passede paa dem, der var blevet arbejdsløse som Følge af Landbrugskrisen. Saa kom denne Statistisk fra Statistisk Departement, og den gav den Opfattelse, som jeg ogsaa syntes det ærede Medlem i Dag delte, at der i Virkeligheden ikke var skudt nogen ud af Landbruget paa Grund af Landbrugskrisen. Da jeg gerne vilde have lidt nærmere Kendskab til disse Forhold, spurgte jeg forleden Dag paa Grund af min Deltagelse i den offentlige Diskussion Chefen for Statistisk Departement, hvorledes han egentlig saa paa det Spørgsmaal, om mine Tal var gendrevet, om man kunde sige, at Landbruget i Virkeligheden ikke havde skudt nogen ud. Han gav mig et skriftligt Svar, som jeg af Hensyn til den almindelige Interesse, det har, skal tillade mig at oplæse. Chefen for Statistisk Departement skriver følgende:

„For at forklare den stærke Stigning i Antallet af arbejdsløshedsforsikrede Arbejdere er der dernæst blevet henvist til formodede Virkninger af den ved Landbrugskrisen foranledigede Stagnation i Landbrugsproduktionen. I Afhandlingen i Statistiske Efterretninger er der ganske kort gjort Rede for de Oplysninger, der officielt foreligger til Bedømmelse af Betydningen af dette Moment. Disse Oplysninger (Opgørelsen af Landbrugets Arbejdskraft 1934 sammenlignet med Forholdene 1923, Erfaringerne fra Folketællingerne 1930 og 1921 og Statistikken over de indenlandske Vandringer) giver imidlertid ikke noget videre værdifuldt Fingerpeg, om de end nærmest synes at tyde paa, at de Beregninger, der er fremkommet fra privat Side, har givet et noget overdrevet Billede af dette Moments Betydning. Jeg for mit Vedkommende kan ganske slutte mig til Hr. Ministerens Udtalelse herom: „Hvor mange Personer der paa Grund af dette Erhvervs Kriseforhold er blevet arbejdsløse, ved jeg ikke, og det er der ingen, der ved.“

Jeg læser altsaa dette op, for at man ikke pludselig skal slaa om, som man synes at ville gøre i Pressen, og som der var en vis

Tendens hos det ærede 9de Medlem for 6te Kreds til at gøre, og sige, at der var ikke 50 000 afvist, der var ingen afvist i Landbruget. Det er der ingen, der ved. Praktiske Landbrugere har altsaa over for mig hævdet, at det er ikke 40 000, det er snarere 50 000; de forsigtige Statistikere som Departementschefen her siger, at det er nok noget overdrevet, men hvor mange det er, ved man ikke.

Det ærede 9de Medlem for 6te Kreds kom derefter ind paa en beklagelig Kritik af Arbejdsløshedsraadet. Nu kan jeg jo nok forstaa Baggrunden for den Kritik, det er nemlig det Forhold, at der praktisk taget aldrig naar op i det høje Landsting noget Forslag vedrørende Lettelse af Beskæftigelsesmulighederne, stammende fra Arbejdsløshedsraadet. Det er nu alligevel ikke noget lille Arbejde, Arbejdsløshedsraadet har udført, og som det vigtigste af dets Forslag, der er velkendt for ærede Medlemmer, skal jeg nævne Grundforbedringsloven. Endvidere ligger der i Folketinget flere Forslag, som ogsaa er kommet fra Arbejdsløshedsraadet, saa vidt jeg husker: Forslag om Tilskud til Merbeskæftigelse, Forslag om Nedsættelse af Arbejdstid, maaske ogsaa Forslag om Overarbejde, det erindrings jeg ikke i Øjeblikket. Men det er klart, at selv om man i og for sig nok kunde ønske, at der i Tider som disse fremsattes en Række Forslag for paa forskellig Maade at bekæmpe Arbejdsløsheden, udvide Beskæftigelsen, er det paa den anden Side lige saa givet, at den Forsigtighed, som Arbejdsløshedsraadet og dermed ogsaa undertegnede meget mod mit Ønske udviser, unægtelig har sin Baggrund i reelle Forhold. Der kan jo ikke siges i den danske Rigsdag at have været nogen overdreven Tilbøjelighed til at eksperimentere med Hensyn til Beskæftigelsesforslag. Hvis der skal være Tale om Forsigtighed, maa det da være i Rigsdagen, hvor man nu paa 3die Aar behandler Forslag om Tilskud til Merbeskæftigelse og om Forkortelse af Arbejdstiden. Nu er det ikke min Mening, at jeg vil staa her og begrunde disse Forslag, der ligger i Folketinget, men det ærede Medlem vil nok kunne indse, at det er rimeligt, at Arbejdsløshedsraadet, ogsaa efter den Sættelse, det har, grundigt drøfter Mulighederne for Fremsættelse af Forslag ud fra det Kendskab, som det har til Rigsdagens Sættelse. Heri maa man se Aarsagen til, at der ikke er kommet saa mange Forslag frem.

Det ærede Medlem spurgte, om man ikke kunde vente at høre mere nyt fra Arbejdsløshedsraadet. Jo, det kan man. Jeg